

Arrest

nr. 123 869 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 december 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2011 werd ingediend door:

U., A. (R.R.: ...)

geboren te Nesterovskaya op (...)1984

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, ook verschillende lessen/modules heeft gevolgd bij vzw mentor, werkbereid is en zich ingeschreven heeft als werkzoekende bij VDAB, onmiddellijk zou kunnen tewerkgesteld worden, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene vroeg een eerste keer asiel in België aan op 03.07.2006. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 31.08.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 08.01.2007 opnieuw asiel aanvroeg. Deze asielaanvraag werd op 12.01.2007 afgesloten met een beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 11.11.2008 betekende betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, doch gaf daaraan geen gevolg. Ook de volgende asielaanvraag dd. 08.07.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname' door de Dienst Vreemdelingenzaken, dit op 15.07.2010. Snel daarna, op 03.08.2010, volgende een vierde asielaanvraag. Deze werd op 31.03.2011 afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Een vijfde asielaanvraag werd ingediend op 29.04.2011 en afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname' met bevel, door de Dienst Vreemdelingenzaken op 09.05.2011. Ook de zesde asielaanvraag dd. 01.06.2011, en de zevende asielaanvraag dd. 07.11.2011 werden afgesloten met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.06.2011, respectievelijk op 22.11.2011. De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan 2 maanden voor de eerste, 4 dagen voor de tweede, 7 dagen voor de derde, iets minder dan 8 maanden voor de vierde, 10 dagen voor de vijfde, 14 dagen voor de zesde en 15 dagen voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene betekende reeds meerdere keren een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos geen gevolg daaraan te geven. Het feit dat hij de bevelen nooit opgevolgd heeft en zich intussen (verder) heeft geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde meermaals in illegaal verblijf. Betrokkene heeft ook telkens een nieuwe procedure opgestart en zo zijn verblijf verlengd. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Het beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State op 29.09.2006, werd op 25.03.2010 verworpen (RvS, arrestnr. 202.368). Dit beroep heeft geen schorsende werking. Betrokkene kon terugkeren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

De behandelingstermijn van het beroep bij de Raad van State en de regularisatieaanvragen, opent geen recht op verblijf. Het doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht.

Ook het attest van immatriculatie verkregen na de ontvankelijkheid van de aanvraag art 9ter, was geen verblijfstitel, doch enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard. Deze aanvraag art. 9ter werd intussen, op 13.11.2013, afgesloten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel en verbod van discriminatie.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (Rv.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (Rv.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (Rv.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, RA.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed:

- *de ingeroepen elementen van integratie verantwoorden niet dat de aanvraag in België wordt ingediend*
- *de duur van de asielaanvragen kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden*
- *er wordt geen rekening gehouden met de behandelperiode van het beroep bij de RVS en ook niet met de behandelperiode van de gegrondheid van de art. 9 TER VW*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verblijft meer dan ZEVEN EN EEN HALF JAAR in België, heeft zich goed geïntegreerd.

De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd en met de behandelperiode van de RVS erbij gerekend zelfs meer dan drie en een half jaar.

Er wordt algemeen aangenomen dat na bepaalde periodes van verblijf en in het geval bepaalde voorwaarden vervuld zijn, het onredelijk zou zijn om personen geen legaal verblijf toe te kennen.

Dat in dit verband trouwens ten onrechte wordt gemotiveerd dat de asielaanvraag van verzoeker niet onredelijk lang zou hebben geduurd.

Dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met de procedure voor de Raad van State en ook niet met de procedures tot het bekomen van legaal verblijf op basis van art. 9 TER VW, en dit zelfs niet voor wat betreft de procedure waarin er eerst een ontvankelijkheidsbeslissing was tussengekomen.

Dat ten onrechte wordt geargumenteed dat er enkel een proceduredocument is afgeleverd geworden, terwijl in werkelijkheid zowel tijdens de procedure RVS als tijdens de procedure art. 9 TER in de gegrondheidsfase verzoeker gedurende jaren hier ondersteund werd en uitzicht had op een legaal verblijf, minstens hier gedoogd werd en niet diende te vrezen voor enige verwijdering.

Dat hij gedurende deze procedures de facto onverwijderbaar was en er dienaangaande wel rekening dient gehouden te worden met deze procedures teneinde de redelijkheid van de duur der procedures na te gaan.

Dat dient aangenomen te worden dat alle procedures samen onredelijk lang hebben geduurd, weze van juli 2006 tot november 2013, weze meer dan 7 jaar en een half, en deze procedures eigenlijk nog niet gedaan zijn, want er is thans nog een procedure beroep tegen negatieve 9 ter hangende.

Over de opeenvolging van procedures en de lange duur van het verblijf van verzoekster wordt duidelijk niet correct geargumenteed.

Het volstaat niet om elk element alleen op zichzelf te zien, alle elementen dienen ook samen beoordeeld te worden.

Verzoeker meent dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen, het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin dat klaarblijkelijk tal van zaken niet in de motivering zijn opgenomen, en in strijd met de motiveringsplicht aangezien tal van argumenten van verzoekers onbeantwoord zijn gebleven.

Indien met al de ingeroepen elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures van meer dan zeven en een half jaar kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk en er dient aangenomen te worden dat naar analogie met de termijnen destijds gehanteerd in de Instructies van 2009, verzoeker wel degelijk aanspraak kan maken op behandeling van zijn aanvraag tot regularisatie art. 9 BIS VW in België.

Dat destijds werd aangenomen dat een duur van vijf jaar volstond, dat verzoeker zeven en een half jaar aan procedures kan voorleggen.

Dat bovendien dient opgemerkt dat hier geen enkele argumentatie terug te vinden is waarom de ingeroepen elementen 'onvoldoende' zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden.

(...)

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996,249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoeker gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoeker tal van elementen heeft voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen;

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

(...)

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werden erkend dat zij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België en zijn humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Ingoesjetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Ingoesjetië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Ingoesjetië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoeker kan niet terug.

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf de situatie van verzoeker ten zeerste wordt ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer wegens humanitaire redenen, en ook dit element ten volle dient mee in de beoordeling genomen te worden.

Dat nog dient opgemerkt dat verzoeker recentelijk vader is geworden van een kindje en het ook geenszins in het belang is van het jonge kindje om diens vader te moeten missen.

Dat verwerende partij niet kan volstaan om na al die tijd geen enkel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in het land van herkomst en zich niet kan verschuilen achter het feit dat ettelijke jaren geleden al een dergelijk onderzoek zou zijn gebeurd.

Dat in het kader van de humanitaire regularisatie dient aangenomen te worden dat de gecumuleerde elementen in alle redelijkheid dienen te leiden tot regularisatie van het verblijf van verzoeker."

2.2 Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen onderzocht.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak vast dat verweerder oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Het bestuur heeft een ruime appreciatiemarge bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op basis van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangevoerde elementen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij meer dan zeven en een half jaar in België verblijft, met de asielprocedures en met de procedures tot het bekomen van een legaal verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat deze elementen daadwerkelijk beoordeeld en bijgevolg onderzocht werden. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn, de duur van de asielprocedures en zijn integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop verweerder het ingeroepen langdurig verblijf, de duur van de asielprocedure en de integratie van verzoeker apprecieerde kennelijk onredelijk is. Verzoeker weerlegt ook de vaststelling niet dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor de asielprocedures, *ipso facto* geen recht op verblijf geeft aan verzoeker, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Ook de stelling dat het beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en dat voor de duur van de asielprocedures enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties is inbegrepen, wordt niet weerlegd. Dat enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de asielinstanties is inbegrepen is niet kennelijk onredelijk, nu de Raad van State niet behoort bij die asielprocedure daar zij niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag.

Waar verzoeker daarnaast betoogt dat verweerder zijn “*precaire medische problematiek*” niet in aanmerking heeft genomen, moet worden opgemerkt dat hij deze problematiek op zich niet als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd. Hij heeft in zijn aanvraag van 4 november 2011 slechts verwezen naar het gegeven dat hij gedurende meer dan vijf jaar ononderbroken in België verblijf, de duur van de asielprocedures, met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en zijn verregaande integratie. Verzoeker heeft bovendien verwezen naar een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend op 8 augustus 2011 waarvan de procedure nog hangende was. Verweerder heeft in dit verband toegelicht dat de behandelingstermijn van de regularisatieaanvragen geen recht op verblijf opent en geen situatie doet ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Ook het attest van immatriculatie verkregen na de ontvankelijk verklaring van de medische aanvraag was geen verblijfstitel. De aanvraag werd intussen op 13 november 2013 afgesloten. Verzoeker toont niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is.

Ook wat betreft het betoog van verzoeker dat verweerder de veiligheidssituatie in zijn herkomstland en de problemen inzake de mensenrechtenschendingen in dat land niet in aanmerking heeft genomen, moet worden benadrukt dat verzoeker zelf heeft nagelaten precieze gegevens aan te brengen omtrent zijn humanitaire situatie en de situatie in zijn land van herkomst waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een beletsel bestond om, overeenkomstig de reguliere procedure, een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft zelfs met geen woord gerept over de situatie in zijn land van herkomst, laat staan deze situatie als buitengewone omstandigheid aangehaald.

Verzoeker maakt ook thans, voor het eerst in zijn verzoekschrift gewag van het feit dat hij vader is geworden van een kindje. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn gezinssituatie, nu hij heeft nagelaten zijn gezinsleven ter kennis te brengen aan verweerder.

Door aan te geven dat hij niet weet welke gegevens, al dan niet samen genomen, wel door verweerder als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, maakt hij evenmin aannemelijk dat verweerder zijn situatie incorrect heeft ingeschat. Verzoeker lijkt bij zijn kritiek daarenboven uit het oog te verliezen dat alvorens een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan – door verzoeker omschreven als “*regularisatie*” – eerst moet worden nagegaan of de machtigingsaanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend en dat een strikt onderscheid moet worden gemaakt tussen het ontvankelijkheidsonderzoek en het onderzoek ten gronde. Aangezien verweerder oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is, diende hij geen onderzoek ten gronde meer door te voeren.

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de door hem aangebrachte gegevens in hun onderlinge samenhang niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. Los van het feit dat hij over het hoofd ziet dat verweerder heeft aangegeven dat “*de aangehaalde elementen*” – hetgeen wijst op de totaliteit van de aangebrachte gegevens – geen buitengewone omstandigheid uitmaken, moet worden opgemerkt dat hij niet aantoonde dat gegevens die elk op zich geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen, samen genomen wel een buitengewone omstandigheid zouden kunnen uitmaken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoekers uiteenzetting laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Een middel of een onderdeel van een middel is voorts slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met bij het nemen van een beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze het verbod op discriminatie of het gelijkheidsbeginsel is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan om toe te lichten dat verzoeker niet aantoont dat verweerder hem heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, ook niet in dat hij dient terug te keren naar een regio in een land waar hij zich niet veilig voelt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – impliceert dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN